

Sygn. akt VI Ga 94/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt V GC 1430/18 upr

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powoda (...) sp. z o.o. w G. na rzecz pozwanego (...) w W. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu za pierwszą instancję,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego

Sygn. akt VI Ga 94/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt V GC 1430/18 upr, Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu sprawy w postępowaniu uproszczonym z powództwa (...) sp. z o.o. w G. przeciwko (...) w W. o zapłatę w pkt I zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.998,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz w pkt II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.067 zł tytułem kosztów procesu (k.99).

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd ten wskazał, że powód należycie wykazał swoje roszczenie przedkładając sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy, z której wynikały należne koszty naprawy uszkodzonego samochodu marki (...), jakie winien wypłacić pozwany ubezpieczyciel. Zdanie Sądu I instancji to na pozwanym spoczywał ciężar nie tylko wykazania przyczyn, dla których odmówił wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości, ale również obowiązek podważenia przedłożonego przez powoda kosztorysu naprawy. Pozwany zgłosił co prawda wnioski dowodowe o przesłuchanie świadka Ł. B. i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy, jednakże wnioski dowodowe zostało oddalone jako nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Nadmienić należy, że Sąd Rejonowy uwzględniając wiosek powoda zobowiązał pełnomocnika pozwanego do przedłożenia akt szkodowych przedmiotowej sprawy w terminie 7 dni pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. Jednakże wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Dalej Sąd ten zważył, iż niewątpliwie w świetle art. 6 k.c. to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, iż jego żądanie jest zasadne i wykazania wysokości kosztów naprawy. Procesowa emanacja tego przepisu wyrażona w art. 232 k.p.c. nakłada jednocześnie na strony obowiązek

wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód z uwagi na postawę strony pozwanej miał ograniczone pole manewru dowiedzenia o zasadności swojego żądania. Przedłożył jednak kalkulację naprawy, na której oparł swoje żądanie. Zachowanie pozwanego, znacznie utrudniło powodowi wykazanie okoliczności, na których opierał powództwo, albowiem biegły nie byłby w stanie sporządzić opinii bez dysponowania aktami szkody co sadowi wiadomo z urzędu z dziesiątek podobnych spraw. W związku z tym ciężar dowodu przeszedł na stronę pozwaną, która powinna wykazać, że żądana kwota odszkodowania jest za wysoka. Pozwany nie wskazał jednak żadnych środków dowodowych dla wykazania, iż w niniejszej sprawie koszty naprawy ograniczały się do już wypłaconej kwoty.

W konsekwencji Sąd Rejonowy przyjął, że rzeczywiste koszty naprawy kształtowały się na poziomie wskazanym przez powoda. Wobec braku dowodów pozwanego podważających twierdzenia powoda oparte o ustalenia zawarte w tym kosztorysie, zasadnym obok żądania zapłaty kwoty 2 383,24 złotych odszkodowania, stało się żądanie zapłaty kwoty 615,00 złotych tytułem sporządzenia tego kosztorysu naprawy. Tym bardziej żądanie to jest uzasadnione, gdyż jak wynika z wystawionej faktury VAT kalkulacja naprawy została sporządzona na zlecenie użytkownika uszkodzonego samochodu, po wypłacie pierwszej części odszkodowania, tj. kwoty 2 345,73 złotych. Wówczas to użytkownik uszkodzonego samochodu powziął wątpliwość co do należynej wysokości wypłaconego odszkodowania i zlecił sporządzenie kosztorysu niezależnemu wówczas podmiotowi, który ostatecznie nabył wierzycelność z tytułu wypłaty pozostałej części odszkodowania.

Mając zatem na względzie powyższą argumentację Sąd Rejonowy w całości uwzględnił żądanie pozwu na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. oraz na podstawie art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

W zakresie kosztów procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Na koszty zasądzone na rzecz powoda złożyły się opłata od pozwu w kwocie 150,00 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 złotych oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych (k.108-110).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w dowolnej ocenie materiału dowodowego w sprawie i danie wiary twierdzeniom powoda zawartym w pozwie i przedłożonym dokumencie prywatnym, który został zakwestionowany przez pozwanego;
2. naruszenie prawa procesowego tj. przepisu art. 278 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego;
3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 k.c. w związku z art. 415 k.c. i art. 361 k.c. oraz prawa procesowego tj. przepisu art. 232 k.p.c. polegające na przyjęciu, iż to pozwanego obciąża ł obowiązek wykazania rozmiaru szkody.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa,
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach procesu między stronami mając na uwadze wynik sporu,
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych

względnie o:

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy i rozstrzygnięcie o kosztach za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwany szerzej omówił podniesione w jej petitum zarzuty (k.114-117).

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie jako nieuzasadnionej i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych (k.127-128).

Sąd Okręgowy w Toruniu ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest uzasadniona i jako taka skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy podkreślić, iż sprawa niniejsza była rozpoznawana jako sprawa gospodarcza w postępowaniu uproszczonym. W konsekwencji apelacja w takiej sprawie, obok wymagań określonych w treści art. 368 k.p.c., winna także spełniać wymagania określone w art. 505⁹ § 1 k.p.c., który to przepis ogranicza podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym do zarzutów naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego trafne były zarzut pozwanego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i art. 227 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. Zgodzić się trzeba z apelującym, iż Sąd Rejonowy w sposób całkowicie dowolny i nieprawidłowy ustalił wysokość niezbędnych kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu marki (...) do stanu sprzed szkody, a dokonana ocena niepełnego zgromadzonego materiału dowodowego nie mieści się w granicach zakreślonych w/w przepisami. Zaskarżony wyrok oparty został bowiem jedynie na twierdzeniach strony powodowej, kwestionowanej przez pozwanego kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda i nic niewnoszących do sprawy zeznaniach świadka S. D..

Należy podkreślić w tym miejscu, iż Sąd Rejonowy był do tego niekonsekwentny, gdyż przyjmując (nota bene błędnie - o czym będzie mowa niżej), że to pozwanego ostatecznie obciążał ciężar wykazania nie tylko przyczyn odmowy wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości ale także obowiązek podważenia przedłożonego przez powoda kosztorysu naprawy, oddalił wnioski dowodowe pozwanego zmierzające do ustalenia kosztów naprawy, a tym samym wysokości należnego odszkodowania.

Istota niniejszego sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie którą ze stron powoda czy pozwanego obciążał obowiązek wykazania wysokości należnego odszkodowania ubezpieczeniowego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko prezentowane przez pozwanego ubezpieczyciela, że w postępowaniu likwidacyjnym stosownie do art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. to powoda jako poszkodowanego obciąża obowiązek wykazania zasadności odszkodowania w sytuacji, gdy tak jak w niniejszej sprawie pozwany ubezpieczyciel zarzuca powodowi wadliwość wyliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki (...).

W takiej sytuacji inicjatywa dowodowa należała nie do pozwanego, ale do powoda i to powód winien wnioskować m.in. o dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu skoro pozwany ubezpieczyciel zakwestionował przedłożoną przez powoda kalkulację naprawy tego uszkodzonego pojazdu.

Na marginesie należy wskazać, dzielając pogląd pozwanego, że podnoszony przez Sąd Rejonowy brak przedłożenia przez pozwanego akt szkodowych nie stanowił przeszkody w dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, gdyż zakres uszkodzeń wynikał m.in. z kalkulacji napraw pojazdu sporządzonych przez obie strony.

W ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze powyższe rozważania, zasadny był również zarzut naruszenia prawa materialnego tj. przepisu art. 6 k.c. w związku z art. 415 k.c. i art. 361 k.c.; raz jeszcze podkreślić należy, że to powoda obciążał obowiązek wykazania rozmiaru szkody.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił apelację pozwanego i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem kosztów procesu za pierwszą instancję (art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.).

Na zasądzone koszty procesu za I instancję złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego będącego radcą prawnym w minimalnej wysokości 900 zł przewidzianej w taksie radcowskiej.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Zasądzone koszty procesu za drugą instancję w wysokości 600 zł objęły opłatę sądową od apelacji w kwocie 150 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego będącego radcą prawnym w minimalnej wysokości 450,00 zł przewidzianej w/w taksą radcowską.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)